

KÁRPÁTI LAPOK

A turistaság, a honismeret és a természetvédelem terjesztésére
Kiadja a Magyarországi Kárpát Egyesület

Szerkesztő: Nagy Péter, peter.nagi@t-online.hu

Internet: <http://www.karpategyesulet.hu>

Postacím: 1244 Budapest, Pf.: 800.

Mafla Macska-lak

Kicsi fiannak van egy macskája. Amikor kutyaoilat, vagyis cicaházat készítettem neki (már-mint a macskának), el is kereszteltük azt „Mafla Macska-laknak”. Azért lett Mafla Macska-lak, mert amikor a gazdája kiteszi a cicuska kajáját, mindig érkezik egy másik macska valahonnan. A miénk félreáll, és szomorúan nézi, hogyan eszi meg a másik azt, amit neki tálaltak.

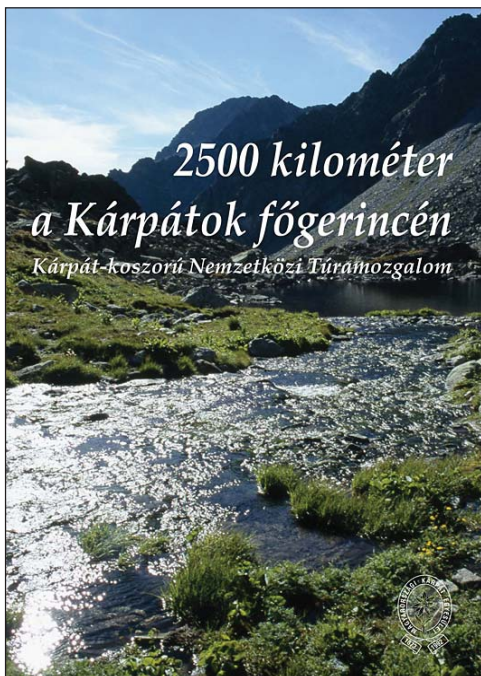
Valamikor 1995/96 telén, az Első Kárpát-koszorú Expedíció idején, megálmodtam a Kárpát koszorú túramozgalmat. Valamikor 1996 nyarán, örömmel fogadott engem és a hozományomat, Bánhidi Attila, az akkori elnök. Miről volt szó?

- A Kárpát-koszorú fő vízválasztóján történő, egységes turistajelzés kialakítása Dévénytől (az új idők, új dalainak kapujától), Orsováig, talán egészen le a Kazán-szorosig.
- Tájékoztató füzetek készítése, útvonal-sémás térképekkel, gerincsémás rajzokkal, állandóan frissülő információkkal.
- Az érintett területek magyarságának bevonása e nagyszabású (európai minőségű) munkába.
- Az érintett területek más nemzeteknek és a turizmusból élő szolgáltatóknak bevonása e nagyszabású munkába.

Ez a munka, a mai pénzvilágban, több milliárdos „projekt” lenne. Sok embernek adott volna státuszt, munkahelyet. Az első expedíció után, még néhány évig, jól működött a kapcsolati tőkéim. Mára már kevesen élnek azon barátaim közül, akik értették az álmodást és segíthettek volna Nekünk. (9. old.)

Kárpátos album

Mint olvasóink közül sokan tudják, „2500 km a Kárpátok főgerincén – Kárpát-koszorú Nemzetközi Túramozgalom” címmel könyvet szerkesztünk. Alapja a maga nemében egyedülálló 2004-es Kárpát-koszorú expedíció, fotóanyagát az egyesület tagjainak kárpátokbeli túráin készült képek egészítik ki. A könyv 33,5 cm x 22,5 cm-es, 216 oldalas reprezentatív fotóalbum, ami a Kárpátok megismerésére, a Magyarországi Kárpát Egyesülettel való túrázásra buzdít, illetve keltene hozzá kedvet. (14. old.)

A reprezentatív album címlapja

Jubileumi határmenti kalandozás

2007. június 22 – 24.

(Kőszeg – Velem – Írott-kő – Szombathely)

Ifjúságunk a Kárpát Egyesület újralakulásának 15. évfordulóját a nyugati határ mentén ünnepelte meg. Szállásunk Kőszegen a régi katonai alreáliskola gyönyörű kollégiuma volt, ahol szíves fogadtatással és meleg ebéddel vártak bennünket. De ideig el is kellett jutnunk.

Péntek reggeli indulásunk igen bonyolultan zajlott: 10 túratárs + 1 babakocsi vonaton közlekedett, két autó 9 túrázóval, bográccsal, étellel-itallal megrakva közelítette meg Kőszeget, ketten stoppal jöttek, a két utolsónak érkező túratárs pedig két különböző esti vonattal. (a kedves olvasót megkérjük, hogy számolja ki a létszámot, mert a társaság a három nap folyamán többször is különböző méretű csoportokra oszlott, így túravezetőnk már belezavarodott a számolásba.)

Az autós szekció helyzetét bonyolította, hogy az előző éjjeli vihar miatt az egyik vezetőnek a tetőcserepeket kellett visszarakni a háza tetejére, a másiknak pedig egy kidőlt fával kellett viaskodnia indulás előtt. De délután két órára a két esti csapattag híján mindenki megérkezett.

A kőszegi vasútállomáson Kuntner János túratársunk kedves ajándéka várt bennünket (ő maga sajnos nem ért rá): egy városnéző kisvonat. Mindjárt felpattantunk rá, az autósokat is összeszedtük a szállás melletti utcasarkon, és városnéző körutat tettünk. Láttuk az új főteret több irányból, több templomot, a várat körben a várárok mentén, a kőszegi kastélyt, az arborétumot, és szebbnél szebb régi városrészeket. Ezután egyenesen bekocsikáztunk a szálláshelyünkre, csomagot sem kellett cipelni, és már mehettünk is ebédelni.

Jóllakás után csendes pihenő következett – volna, ehelyett szállást foglaltunk csomaghordással, ágyneműhúzással, rendezkedéssel. A nagy pakolásban a fáradtak is fölébredtek, így régi szokás szerint indultunk várat hódítani.

A szállásunk és a csapat

A régi főtér kissé marasztalta a társaságot. A szebbnél szebb régi házak a felnőtteket bővölték el, a városkút jó hideg vize és a kiszolgáló kislány által igen lassan adagolt finom fagyis gyerekeket ejtette rabul. Amíg a fagyit kiadagolták, néhány hölgytagunk boszorkánnyá nyilvánított, és a főtéren álló hatalmas rönkökből rakott máglyára küldetett, de mivel senki nem hozott magával gyufát, az „ítélelhezók” pedig lusták voltak tüzet csiholni, így a hölgyek büntetése végül krumplihámozás lett a szombati paprikás krumplihoz.

A hosszas időtöltés meghozta az eredményét, mire a várkapuhoz értünk, azt éppen az orunk előtt csukták be. Hiába mesterkedtünk, még falmászással is próbálkoztunk, itt 1532-ben száz-ezernyi törököt tartóztattak föl egy hónapon át. A mi közel 20 fős csapatunk félórányi föltartóztatása meg sem kottyant az egy szem fagyjárás kislánynak. Eredmény: sem a törökök, sem mi nem jutottunk be a várba. Így a közeli Marcipán Múzeumba kalandoztunk be, aztán a várarok játszótéren időztünk egy kicsit, végül körbesétáltuk a várfalakat. Visszatérve az óvárosba fellendítettük a helyi kereskedelmet, végül a Jézus szíve templomot tekintettük meg.

A szállásra visszatérve tűz és víz között lehetett választani: a tüzesebbek előkészítették a szalonnasütést, a többiek strandolni mentek a kollégium uszodájába. Az esti szalonnasütésre az úszók mellett segéd-túravezetőnk, Zoli is megérkezett, és nyárson is süthető pehelycukorral édesítette meg az estét. Ezután térült-fordult vissza az állomásra a közben megérkezett Éva túratársunkért. A többiek időközben tüzet, majd később vilányt oltottak, így még a pénteki napon teljes létszámban ágynak dőltünk.

Jurisics Miklós és hódító ifjaink

A Jézus szíve templom előtt

Szombaton a tyúkokkal keltünk, mivel 9 óráig össze kellett állítani az úticsoportot, és még a velemi buszt is el kellett érniük. Szerencsére ma nem tartott föl senki, így sikerrel foglaltunk helyet a buszon. Félórányi utazás után meg is érkezünk Velembe, elhaladtunk a Stirling villa mellett, majd nagy lendülettel hegynek szaladtunk. A kék L jelzést, a Pannon maratón narancssárga szalagját, valamint két szalamandrát követve hamarosan megérkeztünk a Szent-Vid kápolnához. A kápolnát tatarozták, de a helyi plébános éppen ott tartózkodott, így a sekrestyén át bevezetett bennünket és bemutatta a

templomot. A torony a régi vár tornya. Sok gonoszság, gyilkosság zajlott a vár falai között, így a tatárjárás után lebontatták. A megmaradt toronyhoz először kápolnát építettek, aztán templommá bővítették. A plébános ezután a kezünk megszemlélésével a jellemünkről mondott néhány magvas dolgot. Néha tévedett.

A szellemi táplálék után testi táplálék következett a templom mögötti pihenőhelyen, aztán megtekintettük a kék túra emlékművét, majd a kék körön törekedtünk feljebb és feljebb. Következő pihenőnk a Kárpát Egyesület által gondozott Hörmann-forrás volt. Miután a forrást meglettük a sűrűben, és szomjunkat oltottuk friss vizével, megemlékeztünk egyesületünk újjáalakulásának 15. évfordulójáról. Azt is megtudtuk, hogy egy forrás természetes állapota leginkább egy dagonyához hasonlít. Ahhoz, hogy inni lehessen belőle, ki kell ásni, ki kell kövezni, felszerelni kifolyóval, és időnként meg is kell tisztogatni. Ezt itt a Hörmann-forrásnál az egyesületi elődeink végezték el nem kis munkát rááldozva.

A Hörmann-forrás a Kőszegi-hegység legmagasabban eredő kristálytisztá forrása, népszerű kirándulóhely. A legenda szerint nevét Hörmann Mihály várkapitányról kapta, akit az osztrák zsoldosok megtorlásul a forrás mellett elevenen nyúztak meg

A megemlékezés és a hideg víz felfrissítette a csapatot, így ráléptünk az országos kék jelzésre és az Írott-kő felé vettük az irányt. Hamarosan az országhatár is csatlakozott hozzánk. Mikor a kilátóhoz értünk, a határhoz már két osztrák határőr is dukált.

Bár Velemtől legalább 550 méternyi szintemelkedés volt a lábunkban, első dolgunk mégis a kilátó tetejére mászás volt. Megszemléltek az osztrák és magyar tájakat, majd lefelé jövet a kilátó belsejében felállított határkövet, az éppen nem működő napórárt, és a két posztoló határőrt is. Mivel jókedvükben találtuk őket, ezért átlopódtunk az osztrák oldalra található, a hegy nevét adó régi rovásírásos határkőhöz. Először csak óvatosan, aztán hogy ebből nem lett baj, a szokásos csatazajjal. Természetesen mindnyájan vissza is jöttünk, mivel az elemóziánk a magyar oldalon leledzett. Láb-pihentetővel egybekötött uzsonnázás következett, majd visszaindultunk a Hörmann-forrás felé.

Továbbra is a Pannon maraton narancssárga szalagjával megtűzdelt országos kék jelzést követünk, sajnos hosszas aszfalttaposásra kárhoztatva. Egyszer ugyan jelzést veszítettünk, és már éppen annak kezdtünk örövendeni, hogy földúton megyünk, amikor egy szinttel lejjebb újabb aszfaltúton folytatódott a kék út. Bokánkat a Stájer-házaknál pihentettük meg, némi nassalással színesítve a hangulatot: a Zoli által körbepinkált gumicukor kékítette a nyelveket, a közeli cseresznyefa gyümölcse pedig pirosított mindent, amihez hozzáért. Emellett már csak a nap barnított bennünket.

Uzsonna után folytatódott az aszfalttaposás enyhe emelkedővel a Vörös-keresztig. A legfiatalabb túratársak bokái itt már sínyleni kezdtek a távolságot, mivel 15 km fölött jártunk, négy gyermekünk pedig 8 év alatt tartózkodott, és csak két segédeszközünk volt: Tivadar babakocsija és a háti gyerekhordozó. Ebből az egyiket Tivadar folyamatosan használta. De a nagyobbakban még volt szufila! A Vörös-keresztől az Óházig hegymászókra és aszfalttaposókra oszlottunk szét. Az utóbbi kategóriában voltak kevesebben, leginkább a babakocsi és a háti cipelése, migrénes

fejfájás, lábfájás és egyéb komoly okok miatt. Közülük is a gyerekek nem nyugodtak a találkozási pontnál, hanem túravezetőnkkel meghódították az Óház-kilátót, megjelenésükkel alaposan meglepve a csapat szembe jövő másik felét. Két legmozgékonyabb túratársunk, Krisztián és Lacika még annyira duzzadt az energiától, hogy a Pannon maraton több méteres narancsszínű jelzőszalagjával kiköttettek egy-egy fához.

Határkövet rejtő kilátó

főszakácsá lépett elő, és mivel egy hatalmas fakanállal irányította a műveleteket, így inkább nem tiltakoztunk. Cserébe este tíz óra után olyan finom paprikás krumplit ehettünk, hogy a tíz ujjunkat megnyaltuk utána. Ezután már csak cicamosdás és ágynak dőlés következett.

Vasárnap a szombathelyi kalandvárosba készültünk. (Vasárnaphelyet nem találtunk.) A reggeli összehajlás leginkább kisebb káoszra kezdett hasonlítani, 9 órakor még semmi látszatja nem volt annak, hogy a fele társaság fél 10-kor buszhoz indul. De látszatokra nem adtunk, hanem időben elindultunk. A parkban már csupa jó dolog történt velünk: egy mókus búcsúztatta el a csapatot, és Levente is közölte, hogy már csak a bal lába fáj. És még a szombathelyi buszt is elértük. Az autós szekció is sikeresen visszabúvította a megmaradt holmit a megfelelő csomagtartóba, és idejében „beadták a kulcsot” a portán.

Meneteles utunk volt a Kalandváros bejáratáig, ahol ismét teljes haderővel sorakoztunk fel, így mindjárt megkaptuk a legkedvezményesebb belépőt – miután túravezetőnk többször neki-buzdulva sikeresen összeszámolta a kissé zilált társaságot.

A jegyszedő néni a kapuban figyelmeztetett, hogy a játékokat csak 13 éves korig lehet használni, a belépőt viszont a felnőtteknek is be kellett fizetni. Ezért a kerítésen belül boszorkányos gyorsasággal visszafiatalodtunk, így 22 éretlen kamasz +1 másfél éves Tivadar több huszáros rohammal vette birtokba a játékokat a kígyó-libikókától a kötélhintán és a csúszda-váron át a kötél-mászókán gubancolódásig. Egyes fiaink elvesztek a zöld útvesztőben, mások a vízi játszótéren pancsikoltak – zsilipeltek teljes vizesedésig. Természetesen fellendítettük a büfé forgalmát is.

Sajnos a vonat nem vár, így újra felnőtünk a feladathoz, hogy éretlen csemetéinket összegyűjtjük, és mindenkit párosítsunk a csomagjával. Fájó szívvel kivonultunk a kalandvárosból, és a környező parkban megebédeltünk a maradék paprikás krumpliból.

A szombathelyi kalandvárosban

da, Dankaházi Bertalan, Dankaházi Levente, Dankaházi Tivadar, Hegedűsné Irénke, Hegedűs Krisztián, Kutsera Imre, Kutseráné Edit, Kutsera Kristóf, Lindmayer Éva, Magyar Zoltán, Majer Zsuzsanna, Pócsa Erika, Annácska és Andrej, Pócsa Andrea és barátja Zoltán, Szabó László Laciapu, Szabóné Ildikó, ifjabb Szabó László, Szűcs Cintia, Szűcs Dániel.

Ezután elkövetkezett a búcsú perce, csapatunk végleg kettévált. Az autósok még egy csomagszállítással kisegítették a vonatos szekciót, amíg ők a helyi busszal az állomásra értek.

Innen már csak röpke 5-6 órás vonatkozás illetve autózás következett hazáig, ezzel véget ért a jubileumi ifjúsági túra.

U.i: boszorkányság ide – csapat-nyilvántartási gondok oda, az otthoni létszám-ellenőrzéskor mindenki a helyén találtatott!

Résztevők: Búr Márk, Dankaháziné Csima Melinda,

Majer Zsuzsanna, MKE

A Kárpáti Lapok **felújított lézerkazettával készültek**

PRINT SISTERS KFT.
Kereskedelmi és Szolgáltató Kft.

ZETA
Felújított lézerkazetták
Brother, Canon, Epson, HP, Xerox
és egyéb típusú lézer nyomtatókhoz

**„Zöld utat a minőségnek fél áron”
Hogy Önnek ne okozzon gondot a nyomtató!**

Alfa®
Töltött tintapatronok
HP, Canon, Lexmark típusú tintasugaras nyomtatókhoz

MICROJET®
Kompatibilis patronok
Brother, Canon, Epson, Xerox típusú tintasugaras nyomtatókhoz

Szolgáltatásaink:
Üres festékkazetták, patronok felvásárlása
Eredeti termékek forgalmazása
Ingyenes házhozszállítás
10.000 Ft feletti megrendelés esetén
Egyedi árak

Látogassa meg webáruházunkat!
www.printsisters.hu/webaruhaz

Termékeink az
MSZ EN ISO 9001:2001 és az MSZ EN ISO 14001:2005
szabvány alkalmazásával készülnek.

Elérhetőségeink:
Print Sisters Kft.
Cím: 1101 Budapest, Korponai u. 1/a.
Tel.: 1/434-0000, 433-5010, 433-5011
Fax: 1/434-0001
E-mail: info@printsisters.hu

Írott-kő

A túra Kőszegre

Amikor reggel elindultunk, tudtam, hogy Kőszeg 250 km-re van. Mikor végre odaértünk, nagyon tetszett a szállás. Kocsikáztunk, várost néztünk és este szalonnát sütöttünk.

A második nap, szombaton 21 km-es túrára mentünk. Sokat másztunk föl és le is. Láttunk templomot, forrást, kilátót, régi rovásírásos követ, még egy kilátót és egy régi gesztenyefa emlékművét. Sok szöcskével és lepkevel is találkozunk. Ez nagyon hosszú út volt, amikor hazaértünk, mindenki fáradt volt. De még paprikás krumplit is főztünk.

Az utolsó napon reggel össze kellett pakolni, aztán Szombathelyre a kalandparkba mentünk játszani. Sok játékot próbáltam ki, és mindegyik nagyon tetszett.

Végül hazautaztunk. Jól éreztem magam.

Kutsera Kristóf

Rövid beszámoló a kőszegi túráról

Nekem a túrából az tetszett a legjobban, amikor az Írott-kőhöz kirándultunk. Mikor visszafelé jöttünk, találtunk egy olyan hegyet, amit úgy hívnak, mint engem, azaz Szabó-hegy. És szerintem ez volt a legjobb túra!

ifjabb Szabó László

A kőszegi túra

Mikor megérkeztünk Kőszegre, rögtön körbe kisvasutaztunk a városban. A szálláshely nagyon rendezett volt. A parkban sok mókus lakott és az uszoda is nagyon jó volt. A Marcipán Múzeum is nagyon tetszett, pl. a Micimacskó, a taposó szőlőszüretelő, stb. Az első este nyárson szalonnát és mályvacukrot sütöttünk. Jó sokáig lehettünk fenn.

Másnap túrázni mentünk. Megtekintettük és megemlékeztünk a forrásnál, amit a Kárpát Egyesület régebbi túratagjai alapítottak. Láttunk sok nevezetességet pl. a kápolnát és a régi gesztenyefát. A két kilátótoronyból megtekintettük a tájat, és osztrák határőrökkel is találkoztunk. Az egész napos kirándulás a hegyekben nagyon tetszett. A késő esti paprikás krumpli bográcsozás is nagyon jó volt, és ekkor sem kellett korán lefeküdnünk.

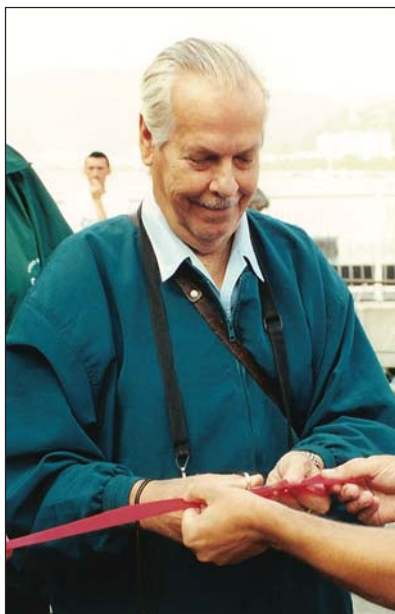
A harmadik napon Szombathelyen élményparkba mentünk. Minden játék nagyon tetszett, csak kár hogy hamar vége volt.

A túravezetőnknek, Majer Zsuzsa néninek nagyon szépen köszönjük a lehetőségeket, hogy szebbnél szebb tájakat és nevezetességeket mutat meg nekünk.

Hegedűs Krisztián

A kilátó bejáratában

A turista öröme

Nekrológ dr. Vízkelety Lászlóért

Gyászol a turistaság (HTM 2007. július)

Életének 85. évében, május 23-án rövid szenvedés után elbunyit a magyar turistaság egyik meghatározó személyisége, dr. Vízkelety László.

A turistaság minden műfaját művelte, élményeit vetítéseken és cikkeiben osztotta meg túratársaival, barátaival, ismerőseivel és az olvasók széles táborával.

Az ő nevéhez is fűződik az Országos Kéktúra elindítása. Az útvonal kialakításán és a szervezőmunkán túl írásban, könyvben is megörökítette a „nagy kék utat”. Szeretett írni, több könyv szerzője, társszerzője, vagy szerkesztője. Utolsó kötetei egyike az Országos Kéktúráról és annak teljesítőiről szolt, a másik pedig egy tájékoztatósi futó almanach volt.

Mindenhol ott volt, az Országos Találkozótól a kis kerületi klubig, ahol szeretett „turista gyermeke”, a Kéktúra szóba került. Utoljára tavaly, a kőbányai civilbázisban, a TUTI szervezésében megtartott Budapesti Kéktúrázók Első Találkozásán hallgattuk szenvedélyes előadását.

Mind a „polgári” turista sajtó (Magyar Turista 2007. júliusi szám), mind a „baloldali” turista sajtó (HTM 2007. júliusi szám) tényekre alapozott, korrekt nekrológokat tett közé dr. Vízkelety László bátyánk haláláról. Akit a részletek is érdekelnek, olvassa el a MKE kiadásában megjelent Turistaság és Alpinizmus folyóirat 2004–2005. számaiban Laci bácsi kitüntetéséről, majd életútjáról szóló cikksorozatot. Számos, máshol nem publikált részt találhat benne (’56-os tevékenység és az azt követő meghurcoltatás, mindennemű sportszervezői tevékenységtől „örökre” történő eltiltás, stb.). Van belőle a GURU-raktárban bőven...

Vízkelety Laci bácsi ízig-veéig vasutas volt. Így a Lokomotív Turista Egyesület és a Vasutas Természetjárók Szövetsége volt az Ő működésének két fő terepe. Emellett évekig aktív szerepet vállalt a Magyar Sportturisztikai Szövetségben. A Magyarországi Kárpát Egyesületnek tiszteletbeli tagja volt. Egyik legnagyobb tetteként tartjuk számon, hogy amikor 2000-ben lekéste a MKE buszindulását, egy nap késéssel utánunk jött (vonaton, buszban, stoppal) Cerna Sat településre, mert ott akart lenni a Kárpát-köszorú Nemzetközi Túraútvonal avatásán.

A bemutatott felvétel Orsován készült, ahol Laci bá’ utolért bennünket – és jutalmul saját kezűleg vágathott le magának egy darabot az avató szalagból.

Bánbidi Attila, MKE

VSG Rhein-Neckar trauert um Dr. Laszlo

Oftersheim. Einer der treuesten Freunde der VSG Rhein-Neckar ist nach einer schweren Leberkrankheit im Alter von 85 Jahren in Budapest verstorben und in Ungarns Hauptstadt beigesetzt worden.

Die Freundschaft mit Dr. Vízkelety Laszlo begann im Jahre 1983 als Gustav Rössler Kontakt zur ungarischen Botschaft in Bonn aufnahm und um Mithilfe bei der Suche nach einem osteuropäischen Verein, mit dem man auf freundschaftlicher Basis in Verbindung treten möchte, bat. Seitens der ungarischen Botschaft wurde der Sporttouristische Verein Lokomotiv T.E. Budapest unter Leitung von Dr. Vízkelety Laszlo bestimmt.

Gegenseitige Besuche waren in den folgenden Jahren Grundlage zu einer innigen Freundschaft, wobei Dr. Laszlo nicht nur in Oftersheim weilte, sondern auch eine Tour nach Kalifornien mitmachte. Im Jahre 1992 beschlossen die VSG Rhein-Neckar und der Verein Lokomotiv T.E. Budapest

eine offizielle Partnerschaft im Festsaal der ungarischen Staatsbahn in Budapest. In ihren Ansprachen vor zahlreichen Gästen gaben Dr. Vízkelety Laszlo und Gustav Rössler zu verstehen, dass man sich auf dieses partnerschaftliche Verhältnis freue und glücklich sei, auf diesem Weg einen kleinen Beitrag zur deutschen Wiedervereinigung geleistet zu haben.

Ein Jahr später erhielt VSG-Gemeinschaftsleiter Gustav Rössler von der Republik Ungarn durch Außenminister Dr. Geza Jeszenszky die Verdienst-Gedenkmedaille in Gold. Das Land Ungarn wollte mit dieser hohen Auszeichnung Dank sagen für das Engagement, für die guten Beziehungen zwischen Ungarn und Deutschland. Die späteren Jahre waren geprägt vom engen Kontakt und dem guten Verhältnis.

Die VSG Rhein-Neckar nimmt Abschied von einem guten und treuen Freund und trauert mit Ehefrau Csilla und der ganzen Familie. idt

A németországi baráti szervezet, a VSG Rhein-Neckar búcsúztatója

Mafla Macska-lak

Valamikor közösen kezdtünk (a Magyarországi Kárpát Egyesület, az Erdélyi Kárpát Egyesület Országos vezetőségének néhány tagja és én) álmodni tovább erről a nagyszabású programról. Valamikor elindítottuk a tájékoztató füzetek készítését. Aztán írtunk (Bánhidi Attila, Mályi József, Tóth Zoltán, Fóti István, Benyovszky Gábor) mindenféle „szakanyagot”, számoltuk (első-sorban Valtinyi László) a kilométereket, majd szakemberekkel (Magyari Gábor – Budapest, Zsigmond Nikő – Csíkszereda, Krámmer Tamás – Beszterce) átnéztetem az elkészült anyagokat – lektoráltattam, majd szavazott az MKE akkori elnöksége. Két héttel rá ismét szavaztak (MKE akkori elnöksége), végül a fiókban maradt olvasatlanul a teljes munka. Viszont elkészült 11 x 1000 db szép, színes borító. Máig porosodik valahol.

Hamarosan megelőztek minket. Nagy Balázs, az ELTE világotutató tanára megírta és ki is adta a Gerinctúrák a Kárpátokban című könyvét (Debrecen, 2002). Jó szívvel ajánlom a tagságnak olvasásra! Azzal a könyvvel, lelőtte a mi témánkat. Ha nem is örökre, de jó néhány évre.

Valamikor 1997-ben, megálmodtuk a Magyarországi Kárpát Egyesület túravezetői gárdáját. A Magashegyi Túravezető képző tanfolyamot megtartottuk, és abból az éllembesebbek, azonnal státuszt kreáltak – maguknak.

Elszalasztottuk a 2000-es évet. Államiságunk ezer éves évfordulóját. Igaz, abban az évben Orsován, sok nyakkendő s jelenlétében átadták a „2300” km-es túraútvonalat. A szép ünnepségen, számomra örömmel volt, hogy még turisták is jelen voltak.

Elszalasztottuk a 2004-es évet is. Bár az MKE életének legnagyobb túráját vitte végbe – köszönhetően Vámos Lacinak –, a csatlakozásban rejlő lehetőségeket, pénzforrásokat, nem tudtuk kihasználni. Mit is várhattunk volna az országunktól, ha 2003-ban azon a bizonyos tátrai, a MKE 130. születésnapjára ünnepségen, csak az „utolsó szó jogán” ismertethettem ezt a nagy tervet! Megalázó volt!

Nézem ezeket az eseteket, nézem egyre szomorúbb szívvel, mert egyre nehezebben játszom a dalt, amit játszani már rég nincs kedvem. Látom, nem csak én vagyok „Mafla Macska”! A kaja, nekünk (MKE) lett felkínálva – 1996-ban! Azám - MKE! Írhattam volna akár személynevet, személynéveket is. Minek, ha inkább bánat van bennem, mint sértődés.

Voltak álmaim. Volt, hozzárendelt kifutási idő is! És volt hozzá egy olyan magyarországi turista szervezet, melynek a profiljába vágott. Most már hiába lennének (álmaim), *elmentek az évek! Elment tizenkét év!* Győzelmet aratott a lassú víz. *Röbej!* Lassan sodródva, hasoncsúszva rongálta a gátakat. Félek, ha újra álmodnék, már az álmaimat nem tudnám végigvinni, befejezni. *Nincs már hozzá elegendő idő!*

A Kárpát-koszorú túraprogram útvonalalkalításostúl, tájékoztató füzetestül, az érintett területek magyarságának bevonásától, mindenestül, még mindig foglalkoztat egy kicsit. Talán Vámos Lacinak sikerül, vagy a románoknak. Nem tévesztettem. Nem a romániai magyarságra gondoltam, hanem a románokra. Ha az Egyesület komolyan gondolja a túramozgalmat, el kell felejtenie a „*ba*”, a „*talán*”, a „*majd*”, a „*kedvezőbb széljárás esetén*”, „*nincs rá reális esély*” szavakat, kifejezéseket és **azonnal el kell kezdenie a munkát!**

Korábban nem szerettem, ha leelőznek. Ki szereti? Most már, ezzel kell élnem. Nézni, hogyan boldogulnak azok a túravezetők, akiket oktattam, oktattunk (Szind). Akiknek annak idején, én (mi) írtam (írtuk) alá a túravezetői igazolványukat. Sokan pénzért, különféle vállalkozásokban vezetnek már túrákat szerte a nagyvilágban. Ezen nem kell felháborodni kedves MKE tagtársaim! Ez természetes. Mindenki úgy lavírozik az életben, ahogy ügyességéből és a lehetőségeiből telik. Kedves MKE tagtársaim, komolyabban kellett volna venni a múltban és még komolyabban kellene venni a jelenben az emberi és az időtényezőt! Amikor leltárt készítettünk, – mire volt lehetőségünk és mire vittük, vegyük észre, bár sokszor nyertünk, mégis vesztesek maradtunk. Egyébként, ez is természetes! Csak a deficit, ne legyen túl nagy!

Kívánom az Egyesületnek, Nektek még Tenniakaróknak, hogy futások eredményes legyen, és mások ne előzzenek meg többé a Magyarországi Kárpát Egyesületnek terített asztalnál!

Mályi József, MKE

A „szép kis kavics” megmászása

Szép kis kavics! Mikor megyünk? – ez volt Gergő első reakciója, amikor átküldtem neki e-mail-ben a Hochtortúról a világhálón talált fényképet. És ezzel el is kezdődött a túra tervezése.

Először július 7-8-án szeretnénk volna menni, de ezt sajnos az utolsó előtti pillanatban családi okok miatt el kellett halasztanunk. Így lett az új időpont július 20-22. Az előzetes tervek szerint pénteken reggel 9 óra körül érkezünk Kummerbrücke parkolóhoz, és innen indulunk fel a Wassefallweg-en a Planspitze 2115 méteres csúcsára, majd le a Heßhütte-be, ahol alszunk. Másnap reggel 7-kor indulás ki a Hochtortúra, és még aznap vissza az autóhoz, és át a kb. 40 km-re

Josefinensteig útvonalon 1

lévő Edelräutehütte-be, ahonnan másnap a Großer Bösenstein-t szeretnénk volna megjárni.

De – mint azt gondolom, minden túratárs tapasztalta már – a legtökéletesebb terv is vilámgyorsan válik köddé a gyakorlatban. Nálunk a szűk keresztmetszetnek mi magunk bizonyultunk: a kondíciónk igencsak messze elmaradt attól, mint amire számítottunk. Először is 9 óra helyett 11-re értünk a Kummerbrücke parkolóba. Pakolászás, öltözés, indulás. Hány vizet is vigyünk? Fejenként kettő elég, lesz fent víz. De mi van, ha mégsem? Mindegy késésben vagyunk, induljunk már, aztán majd meglátjuk. Folytathatnám, de gondolom ismerős a helyzet...

Végül is fél tizenkettő körül sikerült elindulnunk. Természetesen rossz irányba. Amire csak úgy kb. 20 perc múlva jöttünk rá. Nem baj, az eltévedésen is túl vagyunk az elején, innen már csak jobb jöhet. És jött. A várva-várt ferrata helyett 550 méter meredek gyalogösvény kőomlásán és sziklás terepen. Amire a Wasserfallweg 1100 méteren lévő beszállásához értünk, már túl voltunk az első „itt akkor most meghalunk” szakaszon. A biztosított szakasz kb. 200 métert emelkedik, „B” nehézségűnek van minősítve, de egy tapasztaltabb túrázó számára akár klettersteig-szett nélkül is nyugodtan járható. 1300 méterrel az 1700 méteren fekvő Heßhütte-ig először egy fenyőerdőben, majd pedig egy mesés szépségű tisztáson keresztül vezet az út. Az erdőt elhagyva a Planspitze felé vezető 663-as számú útelágazásánál kis tanakodás után úgy döntöttünk, hogy inkább tartalékoljuk az amúgy sem sok erőnket a holnapi Hochtortúra. Délután 4 óra körül érkezünk Heßhütte-be.

Josefinensteig útvonalon 2

Heßhütte nagyon kellemes csalódás volt. Ami legfontosabb, hogy van kút, aminek iható a vize. Reinhard Reichenfeller „hüttenwirt” nagyon kedves ember, amikor meglátta, mennyire elgyötörtén pakoljuk le a cuccainkat, egyből kérdezte, hogy sör jó lesz-e, és amikor lelkes bólogatás közepette a pénztárcáink után kezdtünk kaparászni, nevetve nyugtatott meg, hogy fizetni ráérünk, ha már kifújtuk magunkat. Este ellátott hasznos és jó tanácsokkal a másnapi utat illetően, és megnyugtató, hogy Guglgrat-on át vezető Josefinensteig nem nehéz, gyakorlatilag normál turistaút néhány drótkötéllel, klettersteig-szett nem, legfeljebb sisakunk jó ha van.

Szombaton reggel fél hétkor gyanakodva néztük a Josefinensteig útjelző tábláján virító „Nur für geübte!” feliratot. Először nem is igazán értettük. Sima turistaút, először egy kőomlason visz fel, majd párkányokon vezet keresztül, néha egy-két méteres, maximum I-es kis kapaszkodásokkal tarkítva, azért mégiscsak érezze az ember, hogy egy sziklafalon van. Kb. olyan 200 méterre a beszállástól azonban az út jellege erőteljesen megváltozik. Megjelennek a drótkötelek, és az 1-2 méteres párkányok összemennek 30-50 centisre, és ezzel együtt ijesztően elkezdi nőni a mélység is. Itt már elkezdtek megérteni, mire is vonatkozott lent a táblán a figyelmeztetés, illetve az osztrák túraleírásokban kivétel nélkül kiemelt abszolút lépésbiztonság és szédülésmentesség. Ahogy egyre magasabbra küzdöttük fel magunkat, szinte minden leküzdött méter után egyre jobban nyílt ki körülöttünk a táj. Aki volt már magashegyen ismeri az érzést! Az ebből nyert erővel feltöltekezve haladtunk rendületlenül egyre magasabbra, szinte nem is törődve az alattunk egyre növekvő mélységgel, és az egyre nehezedő úttal. A végén szerintem helyenként már II-es szakaszokon másztunk, és bizony, nem mindenhol volt drótkötél! Közben Gergő fontos megfigyelést tett: amikor azt hiszed, már csak pár perc a csúcs, az csak azért van, mert nem látod a csúcsot az előtt lévő kisebb csúcstól. Végül is fél 11-kor fáradtan, de az adrenalinától és a látványtól szinte mámorosan vetettük le a hátizsákjainkat a Hoctor 2369 méteres csúcsán.

Megcsináltuk! Az sem szegte kedvünket, hogy a pár négyzetméteres csúcs annyira tele volt emberekkel (akiknek nagy része ráadásul a nehezebb Schneeloch-on vagy Peterpfad-on jött fel), hogy alig találtunk helyet, hogy leüljünk. Csúcscsoki, csúcspotó, csúcskönyv. Majd egy felejthetetlen félóra, ami alatt szinte szótlánul, gyermeki csodálattal bámultuk a minket körülölelő kisebb-nagyobb hegyeket.

„Pipáló” hegyek

Hesshütte a Hoctor alatt

Tizenegy órakor indultunk el lefelé, a felfele út tanulságait levonva. Gergő inkább magára kapta a beülőt és a felkötötte a klettersteig-szetet is. Bennem győzött a büszkeség, mondván, ha 70 éves osztrák hölgyek képesek minden biztosítás nélkül lemenni, nekem is sikerülnie kell. Ezt a döntésemet később már szívesen felülbíráltam volna, de akkor már lehetőség nem igazán volt az öltözködésre. Valószínűleg a szellemi fáradásnak tudható be, de egy kb. 50 méteres szakaszt úgy másztam le, hogy minden lépés előtt elmondtam magamban, hogy „nem esünk szét, kapaszkodunk!”. Nem tudom, Gergő igazult-e jobban, aki látta milyen állapotba kerültem, vagy én, aki ebben voltam. Ahogy erre alkalmas helyre értünk, azonnal leültünk pihenni és inni. Úgy tűnik a közel 20 perc pihenés alatt sikerült átlendülni a holtpontra, és rendezni magamat, mert a továbbiakban már ugyanazzal a biztonsággal tudtam tovább mászni lefele, amivel az elején. De az a 10-15 perc, amíg a „pánik” tartott, elég mély nyomokat hagyott. Ekkor értettem meg, milyen érzés lehet félni a sziklán.

Pár perccel két óra előtt már mosakodtunk a Heßhütte-ben, felkötöttük a reggel itt hagyott hálósákjainkat, és rövid szusszanás után indultunk is tovább lefelé. Azt már itt eldöntöttük, hogy mivel mindkettőnknek fáj a térde, inkább még ma hazaindulunk. Lefelé nem történt sem-

Gergő és Hunor a Hoctor tetején

mi különleges, szinte gépiesen meneteltünk lefelé. Átbaktattunk a tisztáson, majd az erdőn, ezután következett a Wasserfallweg biztosított szakasza, ami csakúgy mint felfele, lefele sem okozott gondot. Ezután még jó 20-25 percet gyalogoltunk lefele a meredek és omladékos ösvényen, amikor végre megláttuk a Wasserfallweg névadóját, a magasból aláhulló vízesést.

– Itt a Wasserfall! – mondtam.

– Inkább a vég! – válaszolt Gergő.

Kis pihenőt tartottunk, hallgattuk a magasból aláhulló víz zubogását, és csodálattal néztük a minket körülvevő természetet. A pihenő jól tett, úgyhogy délután öt után nem sokkal már a Kummerbrücke parkolóban voltunk. Fáradtan, elgyötörtten, de ugyanakkor büszkén és elégedetten. Gergőnek ez volt az első igazi magashegyi túrája (a Rax-ot leszámítva), és ennek ellenére igencsak ügyesen vette az akadályokat. Nekem pedig három éves álmod vált valóra ezzel a túrával, de én sem másztam még soha biztosítás nélkül hasonló nehézségű utat.

Mindenkinek csak ajánlani tudom, hogy ha érez magában erőt, és rendelkezik kellő tapasztalattal, bátran induljon el akár a Hoctor-ra, akár a Gesäuse Nemzeti Park más hegyeire, mert felejthetetlen élményben lesz része, ami kárpótolja a helyenként nem könnyű terepviszonyokért. Mi már a hazaúton terveztük, hogy jövőre melyik „kavicsot” milyen irányból szeretnénk megmászni.

Réthi Hunor; MKE

Természetjáró Gyermek és Diákok XVIII. Országos Találkozója

A Természetjáró Fiatalok Szövetsége megbízásából az idei találkozó megrendezését a Kárpát Egyesület Eger vállalta magára. A rendezvény központja Felsőtárkány, az Imókö Üdülő volt, ahol köépületben, faházakban, saját sátorban 300 főt tudtunk elhelyezni.

A találkozó a hagyományos menetrend szerint zajlott. Június 25-én hétfőn, a csapatok beérkezése, regisztrálása után rövid technikai értekezletet tartottunk, majd a tóparton ünnepélyes megnyitó következett. Este fél 10-től, éjszakai tájékozódási versennyel kezdődött az erőfelmérés. Az általános iskolás csapatok turista, míg a középiskolások tájfutó térképen járták be a pályákat és keresték fel az ellenőrző pontokat. A rövid alvást követően Egerben, a városismereti verseny következett. A versenyzők 180 perc alatt a belváros főbb nevezetességeit tekintették meg és válaszoltak a kérdésekre. A harmadik napon rendeztük meg a nappali tájékozódási túraversenyt. Az általános iskolások 6, míg a középiskolások 9 ellenőrző ponton oldottak meg elméleti és tájékozódási feladatokat.

A versenyeken kívül fakultatív programokra is nyílt lehetőség: sziklamászás biztosítással, szakképzett vezetőkkel, a Bükk Nemzeti Park székházában lévő kiállítás és természeti filmek megtekintése, strandolás, tájékozódási futás.

A négy fő versenyszám (az éjszakai tájékozódási, a városismereti, nappali tájékozódási akadály-, elméleti) alapján kialakult a végső eredmény, melyet a negyedik napon megrendezett teljesítménytúra már nem módosított.

A résztvevő iskolai csapatok közül a dobogós eredmények:

Általános iskolások:

1. KECSVMPFK Gyakorló Általános Iskola Kaposvár	9. helyezési szám
2. Radnóti Miklós Gimnázium Szeged	14.
3. Dugonics A. Piarista Gimnázium Szeged	18.

Középiskolások

1. Táncsics Mihály Gimnázium Kaposvár	7. helyezési szám
2. Ifjúsági Unio Szekszárd	9.
3. Radnóti Miklós Gimnázium Szeged	10.

Az eredmények a csütörtöki záró rendezvény keretében kerültek kihirdetésre. A versenyszámok I-III. helyezettei serlegeket, hagyományostól eltérő érmeket, okleveleket, tárgyjutalmakat, a IV-VI. helyezettek okleveleket és kiadványokat vehettek át.

A jól sikerült találkozót Köves Gyula egyesületi elnök szervezte, a főbb versenyszámokat Köves Eszter, Bóta Attila, Benkó Zsolt, Papp László és Siller Milán bonyolították le. A segítőkkel együtt 35 fő volt a rendezői létszám.

Az alábbi megyék képviseltették magukat a találkozón: Baranya 6 csapat, Bács-Kiskun 3, Budapest és Pest megye 26 csapat. Csongrád megyéből 9; Erdélyből, Kolozsvárról 2 csapat, Hevesből 4 csapat vett részt (ebből a 3 egri csapat verseny kívül). Somogy 3, Szolnok 1, Tolna 9 csapat, Veszprém 2 csapattal képviseltette magát. Összesen 65 csapat vett részt a találkozón.

Szöveg: Benkó Zsolt,KEE, fotó: Csányi Sándor

TEGYOT összetett I. helyezett: Repesztő hangyák

Kárpátos album

Az egyesület támogatókat keres

A könyv 1000 db-os elkészítéséhez 1,5 millió Ft állami támogatást nyertünk a Nemzeti Civil Alaptól, ami igen jelentős összeg, azonban nem fedezi még a nyomdai munkálatokat sem.

A jelenlegi, 216 oldalas könyv nyomdaköltsége 1.833.000,- Ft + 5%áfa, tehát nem jelentős árkülönbséggel készülhetne el, azonban az MKE kasszája nem engedheti meg magának mégsem.

Az egyesület **támogatókat keres**, akik a könyv kiadásához anyagilag hozzájárulnának. Egyesületünk közhasznú szervezet, a támogatás összegéről adóigazolást állítunk ki, amely az adóból levonhatóvá teszi a támogatás összegét.

- 20.000,- Ft adomány felett tiszteletpéldányt adunk a könyvből.
- A könyvben hirdetések helyezhetők el 50.000,- Ft támogatás felett.
- Egy teljes oldalas hirdetés ára 200.000,- Ft.

Kérjük tagjainkat, amennyiben az ismeretségi körükben olyan egyén, cég, vagy egyéb szervezet van, akit ezzel meg lehet keresni, úgy segítsenek a támogatások elnyerésében.

A könyv egyedülálló, hiszen a Kárpátok főgerincét járja be képeivel és vele az olvasó is. Bevételeiből további kiadványok, utikalauzok szerkesztését is tervezzük.

A könyv igényes, színes fotóalbum, cégek számára karácsonyi reprezentációs ajándéknak kiváló.

További felvilágosításért, a támogatókkal való kapcsolatfelvétel után, a további ügyintézés érdekében (adatfelvétel, támogatás átvételének intézése, stb.) **keressék dr. Király Gabriellát**, gabriella.kiraly@t-online.hu vagy 06 (30) 626-1493.

A támogatók az **adományt készpénzben** és az **egyesület számlaszámára**: OTP 11705008-20428518 történő utalással is teljesíthetik. A közleménybe kérjük beleírni: „**könyv támogatás**”. Az adóigazoláshoz a támogató nevére, lakcímére (székhelyére), valamint adószámára is szükség lesz.

Lehetőség van arra is, hogy **elővételben** meg lehessen vásárolni a könyvet, és ezzel támogatni a kiadást. A könyv **vételára 3675,- Ft** (3500 Ft + 175 Ft áfa) lesz. Ha valaki úgy gondolja, hogy támogatni tudja a megjelentetést azzal, hogy előre megrendeli és átutalja az egyesület számlaszámára a vásárolni kívánt könyv(ek) vételárát, úgy természetesen ezt is megteheti. A könyveket az egyesület tagjainak a klubban fogjuk átadni, illetve postai utánvétellel kiküldeni.

Vételár előleg küldése esetén a közlemény rovatba tüntessék fel: „**könyv vételár ... példány**”

Természetesen a támogatásnak a vételárak mellett is örülni fogunk, mert a könyv megjelentetése nem csak a nyomdaköltséggel jár, hanem egyéb kiadásokkal is, mint a szerkesztés során felmerült és felmerülő készkiadások, a könyv terjesztése érdekében felmerülő reklámköltségek, a szerkesztést és nem utolsósorban a fényképek készítőit illető díjazás, melyre jelenleg csak a befolyó vételár jelent majd fedezetet.

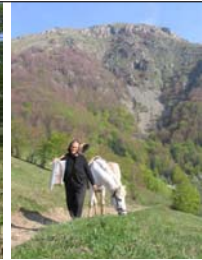
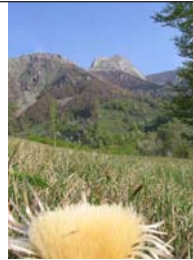
Király Gabriella, MKE

14

15

Két oldalpár a készülő albumból

24

25

Kárpát-koszorú, Bánsági hegyvidék

További felvételeket mutatunk az erdélyi és partiumi barátainkkal – az *Al-Dunától a Csernai-bavasokig* – együttesen bejárt, alternatív *Kárpát-koszorú* útvonalról.

Most csoportképeket láthatnak. A fotós készítője, meglehetősen ritkán résztvevője a „végterméknek”. Ez esetben van szerencsénk kiváló fotósunkat, **Mocsári László** társunkat saját felvételén keresztül bemutatni. Ő a felső képen a guggoló sorban látható, jobbról az első.

